

ΟΠΩΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ...

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΔΡΑΚΟΝΤΩΝ

(Συνταρακτικό άρθρο του "Αγγλου εξερευνητού Νταίβις Ζ. Γουόλς, στο οποίο αποδεικνύεται ότι ζούν ακόμη σε ώρισμένες περιφέρειες της γης προϊστορικά τέρατα.)

«Χαμένος Κόσμος», ένας κόσμος δηλαδή κατοικημένος από δεινοσαύρους, Ιγθισσαύρους και άλλα προκατακλυσμιαία τέρατα, όπως τον φαντάστηκε στο δμώνυμο έργο του ο διάσημος "Αγγλος συγγραφέας Ουέλλς, δεν έχει χαθή ακόμη από το πρόσωπο της γης. Την έφιαλτική, την τρομαχτική εικόνα αυτού του κόσμου την αντίκρυσσα με τα ίδια μου τα μάτια σε μια ανεξερεύνητη ακόμη μικρή γωνιά του Νοτίου Ειρηνικού Ωκεανού, σ' ένα

νησί που λέγεται Κομόντο και βρίσκεται κοντά στη μεγαλύτερη νήσο Ιάβα.

Είχα πάει στο νησί αυτό πρό δύο έτων ως υπαρχηγός της εξερευνητικής αποστολής Γκρισβιλντ—Χάρκνες και είδα εκεί πράγματα τόσο τερατώδη, ώστε δεν θά τα ξεχάσω ποτέ, μολονότι, για να είμαι ειλικρινής, πολλές φορές, θά ήθελα να μπορούσα να τα ξεχάσω. Συχνά, από τότε, ή «σαύρα - δράκος» που αντίκρυσσα για πρώτη φορά στη νήσο Κομόντο, παρουσιάζεται με την τρομακτική της μορφή στα όνειρά μου και με βασανίζει.

Τέρατα ποικιλόμορφα, τέρατα που σέρνονται, τέρατα που πετούν, τέρατα που ζούν μέσα στο νερό κατοικούν στο νησί αυτό. "Όσοι έχουν δη την ταινία «Κίγκ - Κόγκ» θά μπορούσαν να σχηματίσουν μια μικρή ιδέα της πραγματικότητας. "Όταν έφτασα εκεί, για πρώτη φορά, οι Ιθαγενείς, τρομοκρατημένοι, έλεγαν:

— "Όχι, όχι, Τουάν (άφέντη). Δεν πρέπει να πās παρά μέσα στο νησί... Είναι οι δράκοι... "Ο θάνατος...

Και πραγματικά, την ίδια μέρα κιόλας, ένας από τους οδηγούς μας που, ασυλλόγιστα, τόλμησε να προχωρήσει λίγο στο έσωτερικό του νησιού, δεν ξαναγύρισε πειά: ένας «δράκων» τον καταβρόχθισε.

Την άλλη μέρα, όταν είδαμε τα βαθειά ίχνη που είχε αφήσει στο υγρό έδαφος ο δράκων αυτός, καθώς σουρνόταν, απομείναμε κατάπληκτοι και τρομοκρατημένοι... Θάλεγε κανείς ότι είχε περάσει δλόκληρο τάνκ.

Ωστόσο αργότερα συνηθίσαμε στη γειτνίαση των τεράτων αυτών. Αίχμαλωτίσαμε μάλιστα μερικά απ' τα μικρά τους και τα πήραμε μαζί μας ζωντανά.

Οι «δράκοντες - σαύρες» έχουν ύψος, κατά μέσον όρον, 8 με 10 πόδια. Έκείνο όμως που είναι κυριολεκτικώς τρομαχτικό, είναι το κεφάλι τους. Αντικρύζοντάς το κανείς, νομίζει πως βλέπει κάποιο φριχτό δράμα από την κόλαση, όπως την φανταζόντουσαν οι πρώτοι χριστιανοί! Μια διχαλωτή γλώσσα, μακρὰ μισό μ' ένα μέτρο, κατακίτρινη, πετάγεται διαρκώς απειλητική από το άπαισιο στόμα τους.

Δεν είναι καθόλου ευχάριστο να τους άκούη κανείς τη νύχτα να μουγγρίζουν άηδιαστικά από ευχαρίστηση και να σφυρίζουν τρομαχτικά, καθώς καταβροχθίζουν κάποιο θύμα τους μέσα στη ζούγκλα. Έγώ, κάθε φορά που τους άκουγα, σκεφτόμουν τον άνθρωπο της προϊστορικής εποχής, που θάτρεμε από το φόβο του άκούγοντάς τους και θανάρωτιόταν μ' άγωνία πότε θάρθη κ' ή σειρά του να καταβροχθιστή...

Οι σαυροειδείς δράκοντες της νήσου Κομόντο είναι άγρια σαρκοβόρα, τα όποια καταβροχθίζουν και χωνεύουν τη λεία τους, χωρίς να την μασήσουν καθόλου και χωρίς να φήσουν τίποτε απ' αυτή.

Επιτίθενται έξ ένστίκτου, χωρίς να περιμένουν να τους προκαλέσουν, πράγμα που, μεταξύ των έρπετων, μονάχα ή κόμπρα και λιγοστά άλλα φειδια το κάνουν. Πηδούν και διασχίζουν μια άπόστασι είκοσι μέτρων με ταχύτητα άστραπής — μ' ένα τρόπο που θά ήταν κωμικός, αν το άποτελέσμα του δεν ήταν τρομερό!...

Η πρώτη έντύπωσίς μας από το Κομόντο, θά έπρεπε να μετριάσει λίγο τον ένθουσιασμό μας για το κυνήγι των δρακόντων. Κανένα σημάδι ζωής γύρω... Μονάχα μια όρσειρά ξεχώριζε από το έδαφος και άφθονη, όργιώδης βλάστησις σκέπαζε τα πάντα...

Από την πρώτη κιόλας ήμέρα ξανοιχθήκαμε να δούμε κανένα δράκοντα. Μά που να φανταστούμε ότι το τέρας

θά μās έβλεπε πρώτο; Καθώς προχωρούσαμε άμέριμνοι, άκούσαμε σε κάποια στιγμή έναν τρομαχτικό θόρυβο στα φυλλώματα κοντά μας...

Άμέσως σταθήκαμε τρομαγμένοι... "Ένας «δράκων» ήταν εκεί!

Κι' έξαφνα άνωρθώθηκε στα πσινά του πόδια κι' έκανε ένα πήδημα τόσο μεγάλο, ώστε το βάλαμε στα πόδια περίτρομοι με την φριχτή συναίσθησι ότι ο θάνατός μας θά ήταν άπαισιος. Ωστόσο σε λίγο, χωρίς να είμαστε καθόλου άσφαλείς, σταθήκαμε πάλι, τόσο μεγάλη ήταν ή περιέργειά μας. Και είδαμε το φριχτό τέρας έτοιμο να πηδήξει και για δεύτερη φορά.

Απομείναμε άπολιθωμένοι, άφωνοι, παγωμένοι... Ήταν όλοφάνερο, από τη στάσι των πσιωνών του ποδιών, ότι ο δράκων θά έκανε την τελευταία του έφοδο, την έφοδο του θανάτου, θά διέσχιζε δηλαδή τα δεκαπέντε μέτρα που μās χώριζαν μ' ένα μόνο πήδημα!

Πρόσεξα, παρ' όλο τον τρόπο μου, ότι από τις μαυέλλες του τέρατος έβγαине ένας άηδής άφρός κι' ότι μυριζόταν γύρω του τον άέρα. Τα μακρὰ κι' αίχμηρά δέντια του χτυπούσαν μεταξύ τους κ' ή μακρὰ γλώσσα του πετούσε κίτρινες άναλαμπές. Τα μάτια του, που είνε συνήθως θολά και σαν σβυσμένα, είχαν πάρει μια έξαφνική λάμψη.

Ευτυχώς για μās, ο δράκων, άφου μās κύτταξε άρκετή ώρα, δεν καταδέχτηκε να μās έπιτεθή, αλλά, κάνοντας έξαφνική μεταβολή, έξαφανίστηκε μέσα στη λόχη. Φαίνεται πως είχαμε την τύχη να τον συναντήσουμε σε ώρα που ήταν χορτασμένος... Άλλοιώς δεν θά είμαστε ζωντανοί πειά! "Όταν ο δράκων βγαίνει από το άντρο του για ν' άναζητήσει την λεία του, είναι τρομερός κι' άκαταμάχητος.

Μετά την πρώτη αυτή συνάντησι με τον δράκοντα, έπρεπε να έξακολουθήσουμε το δρόμο μας. Μά είχαμε τώρα την άλλόκοτη συναίσθησι ότι όλα γύρω μας μās άπειλούσαν. Πράγματα φριχτά φαινότουσαν σά να προετοιμαζόντουσαν μέσα στη φαινομενική γαλήνη που μās περιστοίχιζε.

Επιβίβαστήκαμε τέλος στις βάρκες μας κι' άρχισαμε να προχωρούμε γοργά στο ποτάμι που διασχίζει το νησί, χάρις στους λαμπρούς Ιθαγενείς κωπηλάτας μας. Μά, έξαφνα, οι Ιθαγενείς παράτησαν τα κουπιά κι' άρνήθηκαν να προχωρήσουν περισσότερο.

— "Όχι πιδ πέρα!... έπαναλάμβανε έπίμονα ο άρχηγός τους. Δράκοι πιδ πέρα...

Δεν μās έμενε παρά μόνο ένα πράγμα να

«Δράκοντες - σαύραι» της νήσου Κομόντο

κάνουμε: να αποβιθαστούμε στην ξηρά.

Και πραγματικά, βγήκαμε έξω. Μά την ίδια στιγμή, μάς περικύκλωσαν, μάς περιτοίχισαν απ' όλες τις μεριές, καμιά σαρανταριά κατάδικοι.

Ήσαν μαύροι έγκληματίαι που ή όλλανδική κυβέρνησις τούς είχε έξορσει σ' αυτό τὸ νησί, με τὴν πονηρὴ σκέψι ὅτι οἱ δράκοντες θὰ τούς ξεπερδεύαν! Οἱ δυστυχισμένοι, γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγουν αὐτὸ, ζούσαν συγκεντρωμένοι ὅλοι μαζί, προστατεύοντας οἱ μὲν τούς δέ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ μάς ἔπνιγαν με τὴν μεγαλύτερη εὐχαρίστησι. Μά, εὐτυχῶς, εἴμασθε ὠπλισμένοι με τελειότατα ὄπλα, πράγμα πὸ ἀνάγκασε τὸν ἀρχηγὸ τούς νὰ μάς φερθῆ μ' εὐγένεια, ὑπουλη κατὰ βάθος.

Μάς ἐπληροφόρησε, με μὴ ἀτελείωτη φλυαρία, πὸς εἶχε διαπράξει δεκατρία ἐγκλήματα κι' ἔπειτα μάς παρουσίασε τούς θλιβερούς του συντρόφους. Εἶχαν ὅλοι πρόσωπα ἐκφύλων καὶ ἡ ἐκφρασίς τούς ἦταν κτηνώδης. Γι' αὐτὸ δὲν ξαφνιάστηκα καθόλου ὅταν, ἀργότερα, ἐπεχείρησαν νὰ δηλητηριάσουν τὰ τρόφιμά μας.

Ὁ ἀρχηγὸς ὠνομαζόταν Μπόντοο. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔβαλα τὶς φωνές γιὰ νὰ τὸν τρομοκρατήσω λίγο κι' ἔπειτα τοῦ πρόσφερα σιγαρέττο γιὰ νὰ τὸν καλοπιάσω. Μά πρὶν προφτάσω νὰ τοῦ ἐξηγήσω τὴν χρῆσι του, τὸ ἔχωσε στὸ στόμα του κι' ἄρχισε νὰ τὸ μασάει!

Ἐπειτα μοῦ ἔκανε μιὰ βαθεῖα ὑπόκλισι καὶ μοῦ ὑποχέθηκε πὸς ὅλα θὰ πῆγαιναν καλά...

Στὸ τέλος, κατακτήσαμε ἐξ ὀλοκλήρου τούς καταδικούς μ' ἕναν... δίσκο γραμμοφώνου! Ἦταν ἕνα βιεννέζικο βάλς...

Τὸ τί ἔκαναν καθὼς ἀκούγαν τὸ κομμάτι αὐτὸ, ἦταν ἀπερίγραπτο... Κραύγαζαν, οὐρλιαζαν, συνεστρέφοντο σπασμωδικὰ καὶ πηδοῦσαν σὰν τρελλοί. Ἀπὸ κείνη μάλιστα τὴν ἡμέρα, συνήθισαν ν' ἀρχωνται ταχτικά στὴν κατασκήνωσι μας καὶ, μαζεμένοι γύρω ἀπ' τὶς σκηνές μας, περίμεναν με ἀγωνία τὴ στιγμή πὸ θὰ βάλουμε τὸν ἀγαπημένο τους δίσκο!

* * *

Ἡ πρώτη μας νύχτα στὴν ξηρὰ ἦταν βαρεῖα, καταθλιπτική...

Καθὼς κοιμόμουν (μά ἦταν τάχα ὕπνος αὐτό;) εἶχα τὴν συναίσθησι ὅτι κάτι φριχτὸ, τρομερὸ, σχεδὸν ὑπερφυσικὸ παραμόνευε γύρω μας στὴ ζούγκλα...

Ἐξαφνα, ὁ σύντροφός μου ὁ Μπίλ με ξύπνησε, σπρώχνοντάς με ἀπότομα καὶ νευρικά.

Ἐπειτα, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, μοῦ ἔδειξε με τὸ δάχτυλο τὴ νύχτα πὸ τὴν ἐφώτιζε τὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Ἀμέσως ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ καὶ σφίχτηκε.

Ἐνα πράγμα βαρὺ, μεγάλο πετοῦσε σὲ λίγων μέτρων ὕψος ἀπὸ πάνω μας, μ' ἕνα τρόπο ἀλλόκοτο καὶ δυσάρεστο, πετοῦσε ἀργά, βαρεῖα καὶ φαινόταν σὰν νὰ μάς κυττάζῃ...

Τὰ φτερά τοῦ τέρατος, πὸ τὸ σῶμα του ἦταν μεγάλο σὰν μικρῆς ἀρκούδας, εἶχαν ἀνοιγμα δέκα με δώδεκα ποδιῶν, κι' ἀνοιγόκλειναν ἀπαίσια. Τὸ κορμί του ἦταν γεμάτο μακρὺς τρίχες πὸ ἔλαμπαν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Κυριευμένος ἀπὸ ἕναν τρελλὸ φόβο, πανικόβλητος, ἀρπαξα τὸ δίκανό μου κι' ἄρχισα νὰ ρίχνω...

Μά, πράγμα παράδοξο, ἀκούγα τὶς σφαῖρες μου νὰ χτυπᾶνε τὸ ἰπτάμενο αὐτὸ ζῶο, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ κάνουν τίποτε γιὰτὶ ἐκεῖνο ἐξακολουθοῦσε νὰ πετάῃ.

— Τί εἶνε; φώναξα ξετρελλαμένος. Μήπως ὄνειρεύομαι;... Γιατὶ δὲν πέφτει; Γιατὶ δὲν πέφτει;

Ὁ Μπίλ δὲν μοῦ ἀπάντησε.

Ἀρπαξε ὅμως τὸ πελώριο ἐπαναληπτικὸ ὄπλο του με τὶς ντοῦμ-ντοῦμ σφαῖρες καὶ πυροβόλησε κι' αὐτός.

Μὲ τὸν πρῶτο πυροβολισμό τὸ τέρας ἀναπήδησε, κλονίστηκε καὶ φάνηκε ν' ἀνυψώνεται με μεγάλη ταχύτητα. Ἐπειτα ἔπεσε με μεγάλο θόρυβο τῶν φτερῶν του καὶ ἦρθε καὶ σωριάστηκε μπροστὰ στὰ πόδια μας.

Ἦταν ἕνα ζῶο παράδοξο, πὸ πρώτη φορὰ τὸ ἔβλεπα. Φαίνεται πὸς ἦταν κι' αὐτὸ λείψανο τῶν προκατακλυσμιαίων ἐποχῶν. Οἱ ἰθαγενεῖς τὸ ὠνόμαζαν «ἡ ἀλεποῦ πὸς πετάει» καὶ μάς βέβαιωσαν πὸς, μολοντί ἔχει τεραστία δύναμι, δὲν ἐπιτίθεται ποτὲ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπέμει-

ναν μάλιστα πολὺ λέγοντας πὸς εἶνε χορτοφάγο, ἂν καὶ τὰ μακρὰ κι' αἰχμηρὰ του δόντια τὸ διέψευδαν αὐτό.

* * *

Τὸ φῶς τῆς ἄλλης μέρας ἔδιωξε τούς νυχτερινούς ἐφιάλτες καὶ ποτὲ ἡ αὐγὴ δὲν μοῦ φάνηκε πὸ ὑπέροχη. Ἡ λόχη ἦταν γεμάτη ἀπὸ ὑπέροχα λουλούδια, ἀπὸ χιλιάδες ὄρχεοειδῆ πολύχρωμα πὸ γοῆτευαν τὰ μάτια. Ἡ σκηνὴ ἦταν μαγευτική. Μά ὁ θάνατος παραμόνευε κάτω ἀπ' τὶς λαμπρές αὐτὲς ἀνθοδέσμες...

Ἡ τρομερὴ βασιλικὴ κόμπρα κρυβόταν κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ φυλλώματα. Τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἔρπετὸ σκοτώνει σιγὴ στιγμή, χωρὶς καν νὰ προκληθῆ. Εἶνε δὲ τόσο ἄγριο ὥστε καταβροχθίζει καὶ τὰλλα φεῖδια...

Ἡ βασιλικὴ κόμπρα ἔχει μιὰ ἰδιότητα τρομαχτική, γιὰ τὴν ὁποία μάλιστα οἱ ἰθαγενεῖς τὴν λένε: «Ἡ κόμπρα πὸ φτύνει!» Πετᾶει δηλαδὴ συχνὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι τὸ δηλητήριό της στὴ λεία πὸ θέλει νὰ προσβάλλῃ. Σημαδεύει πάντα στὸ μάτι καὶ τὴν πρώτη φορὰ ποτὲ δὲν λαθεύει τὸν στόχο της. Ἀμέσως κατόπιν φτύνει καὶ γιὰ δευτέρη φορὰ, μά δὲν σημαδεύει καλὰ καὶ τὸ δηλητήριό πετυχαίνει τὸ στήθος ἢ τὰ χέρια...

Ἄν ἡ κόμπρα σᾶς δῆ καὶ δὲν φτύση ἐναντίον σας, μπορεῖτε νὰ συστήσετε τὴν ψυχὴ σας στὸ Θεό! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι βρίσκεται τόσο κοντὰ σας ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη οὔτε ἡ παραμικρὴ ἐλπίδα νὰ τῆς ξεφύγετε...

Τὸ δηλητήριό της κόμπρας ἐκσφενδονιζόμενο στὰ μάτια τυφλώνει ὀριστικά. Μόνον ἂν χρησιμοποιηθοῦν ἀμέσως ἰσχυρὰ ἀντιφάρμακα μπορεῖ νὰ προληφθῆ ἡ τύφλωσις.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, δὲν κάναμε ποτὲ οὔτε βῆμα χωρὶς νὰ φορᾶμε χοντρά γυαλιά. Καὶ σὲ μένα, κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πέταξε μιὰ κόμπρα τὸ δηλητήριό της στὰ μάτια μου, μά δὲν ἔπαθα ἀπολύτως τίποτε, χάρις στὰ γυαλιά πὸ τὰ προσάτευαν.

Αὐτὸ τὸ δηλητήριό εἶνε τόσο καταστρεπτικὸ ὥστε πρέπει νὰ πλυθῆ καλὰ κανεὶς ἄμέσως μὸλις μιὰ σταγόνα ἀγγιγῆ τὴν ἐπιδερμίδα του, γιὰ ν' ἀποφύγῃ σίγουρη γάγγραινα, γιὰτὶ κρυσταλλοποιεῖται ἀμέσως κι' ἀρχίζει νὰ τρῶν τὶς σάρκες. Ὅσο γιὰ τὸ δάγκωμα αὐτοῦ τοῦ φειδιοῦ, εἶνε ἀκόμα πὸ τρομερὸ στὰ ἀποτελέσματα: παραλύει στὴ στιγμή τὰ νεῦρα κι' ὁ θάνατος ἐπέρχεται σὲ λίγο...

Αὐτὴ ἡ ζωὴ στὴ νῆσο Κομόντο βάστηξε περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα καὶ μάς ἔκανε σχεδὸν τρελλοὺς ἀπὸ τὸ φόβο μας. Μόλις ἀκούγαμε τὸ παραμικρὸ θρόισμα

τῶν φυλλωμάτων μάς ἐπιαναν νευρικοὶ σπασμοί. Γι' αὐτὸ θὰ καταλάβετε εὐκολὰ πόσο ἡ ζωὴ μάς φάνηκε γλυκειὰ κι' ὠραία ὅταν ξαναγυρίσαμε στὸν πολιτισμένο κόσμον, μακρὰ ἀπὸ κείνη τὴν κόλασι...

DAVIS J. WALSH

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΤΤΙΚΗ

ΤΟΥ JEAN MORÉAS

Ἔω οὐρανὸ ὀλαέρινε, φωτοπλημμυρισμένε,
καθάριοι κόρφοι τῶν γυαλῶν κι' ὀλόλαμπροι ἐκεῖ πέρα,
καπνὲ, στὴν ἀχυροσκεπῆ, ἀκύμαντα ὑψωμένε,
καὶ μαύρα κυπαρίσσια ὀρθὰ μέσ' στὸν γαλάζιο αἰθέρα.

Κι' ἐσεῖς ἔληές τοῦ Κηφισοῦ, ὦ φύλλα κι' ἀρμονίες,
πὸ σᾶς θροεῖ τοῦ Σοφοκλῆ πνοὴ με τὶς πνοές,
ναοί, πὸ κι' ἂν σᾶς ρήμαξαν βαρβαρικὲς μανιές,
μόνο σεῖς μέσα κρύβετε τοῦ μέλλοντος αὐγές.

Πάρνη, Ὑμηττὲ πὸ διώχνεις τὰ σκοτάδια,
κρατῶντας σὶς ροδοπλαγιές της μέρας τὴ λαμπράδα
δέντρα, βουνὰ κι' ὀρίζοντες, ὠραῖοι γυαλοὶ, ρημάδια,
πιότερο σᾶς ἀγάπησα, τώρα πὸ σᾶς ξανάδα.

Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

(Ἀπὸ τὴ «Γαλλικὴ Ἀνθολογία» τοῦ ποιητοῦ,
πὸ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν 1ην Νοεμβρίου)

Τερατώδης σαύρα τῆς νήσου Κομόντο